

[Rytter.]

med de vejledende Regler over for Rigsadvokaten; hvornaar saa Rigsadvokaten er kommet med dem til Statsadvokaterne, ved jeg ikke.

Den 24. August udtaltes det i Betænkningen angaaende det andet Straffelovstillaeg, at Justitsministeren vilde vejlede Anklagemyndigheden med Hensyn til Anvendelsen af denne Lov, idet det skulde indskræpes, at den kun burde ramme de alvorligere Tilfælde. Hvornaar har den højtærede Minister udsendt dette Cirkulære? Ja, det er ikke kommet endnu. Ministeren skrev til Rigsadvokaten den 3. September — det tog altsaa 10 Dage at faa spurgt Rigsadvokaten om, hvad der skulde gøres. Jeg ved ikke, om Rigsadvokaten har svaret, men der er i hvert Fald endnu ikke kommet vejledende Regler om Lovens Anvendelse. Altsaa saa lang Tid er der gaaet i Ministeriet, medens vi her i Landstinget kun har brugt en enkelt Dag, og vi er dog nogle og halvfjerds Medlemmer, der skal sætte os ind i en Sag, som vi ikke har haft med at gøre før. Men naar Sagen kommer over til Ministeriet, til den Minister, som har presset os, saa viser det sig, at de vejledende Cirkulærer eller Skrivelser til Rigsadvokaten i det ene Tilfælde ikke er blevet færdige før 2½ Maaned efter Lovens Vedtagelse og i det andet ikke er kommet endnu.

Efter disse indledende Bemærkninger gaar jeg over til selve Sagen. Det Lovforslag, vi behandler her i Dag, omfatter de Folk, der ikke er gemt eller endnu sidder internerede, men som er løsladt. Her synes jeg, det er godt, at vi, den højtærede Minister og jeg, over for Offentligheden faar fastslaaet, hvorledes Forholdet er. Under den tidligere Diskussion her i Landstinget udtalte jeg i Henhold til de Oplysninger, der da forelaa, at Antallet af løsladte vilde komme til at udgøre ca. 70 pCt. Den højtærede Justitsminister og den højtærede Minister Hr. Frode Jakobsen sagde, at de forstod ikke et Ord af det, jeg sagde, men det var navnlig den højtærede Minister, Hr. Frode Jakobsen, som bestred mine Udtalelsers Rigtighed. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister, for at de Blade, som staar ham nær, kan vide, hvordan Forholdet ligger, om Ministeren ikke vil bekræfte, at det den 20. August 1945 var saaledes, at 67 pCt. af dem, der havde været interneret, igen var blevet løsladt. Heri er altsaa ikke medregnet dem, der er blevet løsladt efter 20. August og indtil 10. September, da alle Sagerne var behandlet, ikke medregnet dem, der blev

løsladt i Grundlovsforhør, og dem, der er blevet frikendt. De 67 pCt. er alene dem, der er løsladt af Modstandsbevægelsen og Politiet; hvor mange de andre beløber sig til, ved jeg ikke, men i alt bliver det jo nok 70 pCt. eller maaske lidt mere. Jeg vil som sagt, bede den højtærede Minister om enten at bekræfte eller afkræfte dette — jeg ved at Ministeren har Oplysninger derom, idet det fremgaar af statistisk Materiale, som Ministeren er i Besiddelse af —, fordi jeg ser, at Ministeren nærtstaaende Blade bliver ved med at tale om mine Overdrivelser. Det vil altsaa sige, at 2 af 3 bliver løsladt, eller snarere, at for hver 10, der bliver sat fast, bliver 7 løsladt — og det er dem, vi nu skal tale om. Jeg maa maaske her indskyde den Bemærkning, at det ogsaa gaar igen i Pressen, at der efter den 13. Maj ikke er sat nogen fast af Frihedsbevægelsen. Den højtærede Minister har ikke, hvad jeg kommer til senere, megen Respekt for Landstingets Betænkninger, for ellers vilde Ministeren vel have set i Betænkningen af 31. Maj angaaende Tillægget til Retsplejeloven, at allerede dengang var dette Spørgsmaal blevet diskuteret, idet det blev oplyst, at der var sket saadanne Arrestationer. Ministeren sagde dertil: Ja, men jeg har beordret Rigspolitichefen til at overtage Ledelsen af og Ansvar for de politimæssige Foranstaltninger. Men alligevel er det altsaa sket!

Hvad angaar det foreliggende Lovforslag, maa jeg sige, at min Grund til ikke at gaa med til Loven, som den her er formuleret, selvfølgelig først og fremmest er Lovens Indhold paa forskellige Punkter, men da dette ikke er mit Hovedargument for ikke at gaa med til Loven, vil jeg vente hermed til sidst. Mit Hovedargument er det, at denne Lov maa ses i Sammenhæng med alle de tidligere Love, vi har udfærdiget. Det er ikke en Lov, der staar alene, thi i saa Fald kunde man sige: Herregud, i en saa bevæget Tid maa man tage noget saadant med, men Loven er et Led i en større Sammenhæng, et Led i Sammenhæng med de Straffelove, vi har givet forud, og hvor denne kommer som Slutstenen.

Her kommer vi ind paa, hvem der har Ansvar for det, der er sket. Jeg skal ikke tale om Ansvar for Lovene, for det har foruden Ministeren selvfølgelig hele Rigsdagen, det har vi alle, og inden for Rigsdagens Medlemmer er det maaske specielt os Jurister, der her staar med det største Ansvar. Det er altsaa ikke selve Lovene, men de strenge Domme, som vi maa tale om, og det bliver efter min Mening dem, der kommer